

Labirintul

E întuneric. Drumul o ia la stânga, apoi la dreapta și din nou dreapta. Și iar s-a înfundat. Nu știe unde este. Parcă trebuia să ajungă undeva, dar nu știe exact unde. Măcar dacă ar găsi ieșirea...

De undeva se aude o voce. De unde vine vocea asta? Și a cui este? Sună cunoscut, dar de-abia își mai amintește. Gândurile se întorc tot mai greu, cel puțin atunci când o fac. A naibii memorie, îi joacă feste! S-a prins de ceva timp de asta. Știe că nu mai știe, dar nu mai știe ce știe și ce nu mai știe. Dacă ar găsi măcar ieșirea... Ai naibii ăștia, ia te uită, au pus iar un zid aici! Vor să-l păcălească. Precis e o lucrătură, s-au vorbit între ei să nu-l lase să iasă. Și să-i ia banii. Nu mai știe exact cine sunt ei, dar e clar că sunt porniți împotriva lui. Precis e o conspirație. Clar sunt mai mulți. Tâmpitul ăla de Paul e primul care îi vine acum în minte sau, mă rog, în ceața care îi ține loc de minte. Ți-a fost niciodată bun la nimic, un lingău căruia i-a plăcut să se dea mare toată viața lui, s-a găsit acum de i-a ținut teorii și l-a enervat la culme. La școală, nimănui nu-i venea să creadă că boul ăsta e frate-său. La toate materiile era mai prost decât el. Și acum s-a trezit să se dea mare. Acum le știe pe toate! E și doctor, e și economist, e și jurist. E omul-orchestră! Louis de Funès! Idiotul naibii! Un căcănar...

Pfui, ce-a obosit! De când naiba umblă așa? Nu mai ține minte. Unde o fi nenorocita aia de ieșire? Ei, da, nu mai ține minte chiar totul, dar își amintește perfect tot ce s-a întâmplat când era copil, când a abdicat regele, când l-au luat comuniștii pe săracul taică-său și l-au dus la Pitești în domiciliu forțat. Într-o

zi, bătrânul, într-un acces de revoltă inutilă, a plecat de acolo, iar miliția i-a ridicat pe el și pe tolmăcușul de Paul și i-a ținut o noapte în arest până când ăl' bătrân s-a întors de pe unde umblase înapoi, în domiciliul forțat. Și el, și Paul erau niște puștani de vreo 13-14 ani pe atunci. N-au înțeles nimic din ce se întâmpla. Dacă i-a fost frică? Ce idee! Lui nu îi era frică niciodată de nimic. Dar papagalului ăluia de frate-su sigur i-a fost. Ția s-a scăpat toată viața lui în pantaloni. I-a lingușit pe unul și pe altul ca să obțină ce a vrut și lumea, proastă, îl credea și îl plăcea. Pe când el n-a avut niciodată chef să cânte în strună nimănui. Le-a arătat el lor! Le-a dat cu tifla tuturor. Dar taică-său, ce om, dom'le! Un adevărat boier! Ținea toată familia în spinare – trei surori, o mulțime de veri și verișoare, plus copiii lor! Anișoara a stat cu ei în casă și după naționalizare. Iar taică-său i-a ajutat pe toți. Ce om! Cum dracu' o fi ieșit Paul ăsta așa împuțit? Cu cine o fi semănat? Un milog și-un lingușitor. Și-un cap pătrat. Taică-său își pierduse și el memoria la bătrânețe, dar doar pentru că fusese blestemata aia de căzătură. Precis se lovise la cap și de acolo i s-a tras. Altminteri, era ca bradul. Ce om! Iar acum el, fiul lui, la o vârstă mult mai mică, nu mai reușea să-și amintească lucruri mărunte. Dar, până la urmă, parcă mai conta... El, care putea, pe vremuri, să recite din Rimbaud! Ce mai conta dacă acum mai uita ce a mâncat cu o zi înainte? Chiar, ce naiba o fi mâncat ieri?

Ia stai așa. Ce se aude? Din nou vocea aia! Îi este atât de cunoscută... Și îi face bine când îi răsună în urechi. Parcă îl ajută să nu se rătăcească. Poate vocea o fi știind unde este ieșirea. Taică-său o mai fi știut pe unde este ieșirea înainte să moară? Ce om era! Când erau mici, venea noaptea să-i învelească la culcare și le săruta tălpile înainte să adoarmă. Le-a ținut și de mamă, și de tată. Poate că acum, când o să găsească ieșirea, o s-o vadă pe maică-sa. N-a văzut-o niciodată. Nu, n-a fost vina lui. Nici vina lui ăl' bătrân. Mătușile spuneau că a dus-o la doctor prea târziu, că altfel poate ar fi supraviețuit. Dar el știe sigur că n-a fost așa. Ce era să facă și ăl' bătrân, cu toate pe cap? Și conacul,

și moșia, și întreaga familie. Doar era însărcinată, nu bolnavă! Așa a fost ea mai firavă, sărăcuța, n-a putut face față și celei de-a doua nașteri. Ăl' bătrân avea o slăbiciune pentru el. Era cel mai mic, nu apucase nici măcar să fie alăptat și era alintat. Era isteț și năzbătios, nu ca mototolul de Paul. Bătrânul îi trecea cu vederea aproape totul. Doar de vreo două ori l-a urecheat. O dată a fost când veniseră legionarii în comuna și lui i-a plăcut uniforma și a făcut rost de una, a îmbrăcat-o și s-a așezat țațoș în poartă, să-l admire trecătorii. L-a convins și pe Paul să facă la fel, și Paul, prostănac cum era, s-a luat după el. Și i-a admirat și ăl' bătrân. I-a admirat de era să le înroșească fundurile! „Vin acasă și ce-mi văd ochii? Doi căcați verzi cu ochi în mijlocul porții! Dați jos imediat mizeriile alea de pe voi! Vă dau eu vouă Sfântă Tinerețe!” Asta a fost o dată. A doua oară nu-și mai amintește.

A naibii memorie! Ce feste îi joacă! Ia te uită, acolo parc-ar fi Dana... Da, ea e. S-a aliat cu ăștia. Era sigur că și ea face parte din conspirație. Vaca naibii! De ce o fi luat-o pe asta? A, da, că părea mută. Cineva, dar nu mai știe exact cine, i-a zis că s-a cam grăbit s-o ia de nevastă. Să fi fost vocea aia care se aude din când în când și de care i se pare că i-ar fi drag? Da, iubește vocea aia și crede că și vocea îl iubește, la rândul ei. Deși uneori îi mai face observație. Iar alteori parcă ține cu Dana. Sau cu Paul. Cu unii dintr-ăștia... Dar, totuși, vocea aia... îi face bine s-o audă. Îi aduce aminte de Vio. Ce femeie minunată era Vio! Singura pe care a iubit-o. De ce naiba s-o fi despărțit de ea? Parcă din cauza părinților ei. Băgau strâmbe tot timpul. Dacă nu s-ar fi despărțit de Vio, n-ar fi luat-o niciodată pe Dana. Ce diferență între ele două! Vocea i-a zis că n-ar fi trebuit să se grăbească. Dar chiar nu se grăbise! A stat două luni, de-a dreptul, până s-o ia de nevastă. Sau să fi fost trei? Doar nu era s-o țină în șah, când el avea intenții onorabile! Abia dup-aia a aflat ca Dana avea depresie cu acte. Și clar nu era mută! Mamă, și încă ce mai dădea din gură! Nu avea niciun pic de blândețe și de înțelegere pentru el. Vocea zicea că Dana nu e om rău și, pe deasupra, și el se purtase cam urât

cu Dana. Eh, de unde să știe vocea care era adevărul? Uite, de exemplu, Dana voia acum să-i fure toți banii. Dacă nu cumva îi și furase deja. Și putea să pună pariu pe orice că de-abia aștepta ca el să moară ca să se bucure de una singură de toată munca lui. Păi, normal că era numai munca lui. Dana era o pârlită. Noroc cu el! Și unde mai pui că în loc să zică mersi, ia te uită ce învârtește acum! A fost un prost. Așa era el, bun și prost. Sigur că era bun, nici nu crede că știe vreun om mai bun decât el. Doar îl iubesc toți câinii, iar câinii – se știe – iubesc numai oameni buni. Numai oamenii nu văd cât de bun este el și asta numai pentru că sunt tâmpiți, spre deosebire de câini.

Oare cât o mai avea de răătăcit? Totuși, drumul ăsta ar trebui să ducă undeva. Vocea aia... parcă nu se mai aude acum. Are nevoie s-o audă din nou. Poate o fi știind pe unde este ieșirea. N-are cum să nu știe! Parcă trebuia să se întâlnească cu Lică. Sau cu Iorgu. Iorgu i-a promis că o să vină cu fiică-sa la el, de ziua lui. Numai că vocea i-a spus la un moment dat că și Iorgu, și Lică au murit de mult. Și că Iorgu n-a avut nicio fiică. Vocea părea să știe foarte multe despre el și prietenii lui. Totuși, nu era singura voce care se auzea. Erau mai multe. Din ce în ce mai multe voci. Și din ce în ce mai puține chipuri. O masă amorfă de zgomote în capul lui. Și totuși, vocea asta era altfel decât celelalte. Era ceva cunoscut în ea. Fără îndoială, trebuie să fi avut și un chip și ar fi vrut atât de mult să îl vadă, numai că înainte îi veneau numai chipuri străine. Vocea îi amintea de Vio. De Vio și de încă cineva. Măcar dacă ar putea să-și amintească... Și-a amintit de Geo, în schimb. Geo era un amețit. Băiat bun, dar amețit. Arhitect. Artist. La ce puteai să te aștepți de la el? Țștia sunt cam pierde-vară cu toții. Drept e că Geo picta bine. Avea niște tablouri de-ale lui prin casă. Parcă trebuia să fi avut sau urma să aibă un vernisaj. A trecut pe la el zilele trecute. Geo are o fată în America. Arhitectă și ea. Ce copil bun! N-a semănat deloc cu Geo. Serioasă, disciplinată, îl adora pe Geo și a avut grijă de el când cu infarctul. Geo a fumat ca nesimțitul toată viața și a avut o viață de nesimțit, în general.

Întârzia la serviciu, iar el trebuia să-l acopere de fiecare dată, treabă care îl umplea de draci. Apoi, era mereu lefter și se împrumuta de la colegi și, pe deasupra, i-a mâncat sufletul lui Mari, o femeie serioasă și cu capul pe umeri. Ce naiba o fi căutat cu derbedeul ăsta? Ce noroc a avut de nevastă! Și de copil.

Fata lui Geo făcuse „Bălcescu“ înainte să intre la Arhitectură. A fost colegă cu Lena. Cu Lena...? Parcă Lena, da, parcă Lena era fiică-sa. Sau nu? Nu mai știe exact câți copii a avut. Că numai ce se mira zilele trecute de câți copii are. Că nu știa să fi avut atâția. În fine... Mare derbedeu, Geo ăsta! Dar norocos, al naibii! Dăduse și el la Arhitectură în tinerețe, dar a picat la proba de desen. Nu era în stare să tragă nicio linie cu mâna liberă. Eh... mofturi... parcă asta conta ca să fii un bun arhitect! Crede că își amintește acum... cele două rafturi din bibliotecă, pline de albume de artă. S-a certat mai demult cu cineva pentru ele. Parcă era cineva foarte apropiat. Să fi fost unul dintre copiii lui? Asta nu mai ține minte: era unul dintre copiii lui și dacă da, care? Doar știe că nu i le-a dat. Erau ale lui. Chiar dacă nu se uita niciodată pe ele. Erau acolo, în cele două rafturi din bibliotecă. În sufragerie. În casa lui. Casa lui? Nu mai știe exact. Casa lui era conacul în care a copilărit cu Paul. Și parcă la un moment dat a stat la București, într-o casă boierească pe care ăl' bătrân o cumpărase ca s-o supraetajeze, astfel încât și el, și Paul să poată locui împreună acolo. I-ar fi vrut uniți, așa cum n-au reușit să fie niciodată. Unii ziceau că ar fi fost vina lui. Prostii! Numai Paul ăla era de vină, pentru că era un tâmpit și jumătate și nu te puteai înțelege cu el. În tot cazul, ăl' bătrân n-a mai apucat să-și ducă planul până la capăt. Au venit comuniștii, conacul a fost confiscat, ăl' bătrân a ajuns în domiciliu forțat, iar ei doi s-au transformat în mingi de ping-pong, plimbați de la unul la altul, ajunși la mila tuturor. Casa din București s-a umplut de neamuri și de străini și așa a rămas a lor, dar doar atât. Iar acum, ce drăcie mai e și casa asta prin care rătăcește de unul singur, printre atâtea umbre de

chipuri și o voce care nu vrea să aibă chip? Arată ca și când ar fi fost casa lui, dar nu este.

Fir-ar să fie, iar trebuie s-o ia din loc. Dacă stă aici, n-o să găsească niciodată ieșirea. Vocea aia se aude din ce în ce mai apăsător. „Da, măi copile, ce să facem dacă păcătoasa asta de memorie ne joacă feste? Nu, nu-i frumos să acuzăm oamenii așa, aiurea, de lucruri pe care nu le-au făcut. Lasă că vin și căutăm împreună. Nu ți le-a luat nimeni, sunt sigur acolo, s-au rătăcit prin casă, le căutăm când ajung eu, promit.” I-a promis că vine. Ar vrea să vină mai des. Ar vrea, de fapt, să nu mai plece. Să-l țină de mână. Parcă își amintește că l-a ținut de mână când l-a trecut strada. Cât timp să fie de atunci? Parcă nu era așa întuneric. Și vocea avea grijă de el. Ca și acum. Vocea îl iubește, acum e sigur de asta. Nu crede că ar permite vreodată să i se întâmple ceva rău. Doar că este atât de obosit! Măcar dacă ar ști ce trebuie să facă. O s-o lase să se ocupe de asta. Când a ajuns el așa? Ca atunci când era mic. Doar că atunci nu îl ținea nimeni de mână. E atât de tandrețe acum! Și atât de târziu și întuneric. Nu mai știe cât timp a trecut de când rătăcește. Și nici cât va mai trece. Dar trebuie să ajungă la lumină. Oricât de mult i-ar lua până atunci. Atât timp cât vocea este cu el, lumina trebuie să fie pe aproape.

